

Salinger

'Només que esclati una estrella, esclata el món. Falten moltíssims anys. Tota la família serem morts. Tots els meus amics ja s'hauran mort. Jo també. Jo. Tu. Tots. Quan tu t'hauràs mort, faltará poc perquè esclati la vida. Quan tu t'hauràs mort faltaran molts dies perquè jo em mori.' El savi que parla només té cinc anys. Admirat de la seva intel·ligència natural, sempre que puc m'acosto i el busco, aquest nen de cinc anys. Em té confiança a través de la sang, que tenim barrejades, i no li fa res donar-me la maneta i començar a parlar, criatura vivent.

'Només que esclati una estrella, esclata el món. Falten moltíssims anys. Tota la família serem morts. Tots els meus amics ja s'hauran mort. Jo també. Jo. Tu. Tots. Quan tu t'hauràs mort, faltará poc perquè esclati la vida. Quan tu t'hauràs mort faltaran molts dies perquè jo em mori.' El savi que parla només té cinc anys. Admirat de la seva intel·ligència natural, sempre que puc m'acosto i el busco, aquest nen de cinc anys. Em té confiança a través de la sang, que tenim barrejades, i no li fa res donar-me la maneta i començar a parlar, criatura vivent: 'Mai no parará de venir gent. Mai en el teu món. Hi haurà un dia que vindrà tanta gent i esclatarà una estrella i tota la gent es morirà. Quan una estrella esclata, cau sobre tot el món. Cau l'estrella, ensorra una casa, i tota la gent. L'estrella és immensa, és més gran que el món. Perquè és molt gran.' Ell sí que és gran: pantalons curts, barbata enlaire, i pilota de futbol al braç. Siiip, ell és molt gran: 'Quan els pirates eren bons es dedicaven a caçar nens. Ara que són dolents, ajuden les persones.' Ho tinc enregistrat per provar-ho. Quin mestre, el petit. Aquell dia baixàvem tots dos agafats de la maneta, passeig avall, mentre el Pirineu s'emblanquinava darrere nostre i el Freser guanyava cabal. Ell anava a la seva: 'Quan una estrella esclata, cau sobre tot el món. Quan es mor el món, tots els arbres són morts. Es morirà tot el món i tota la gent que hi haurà no tindrà enterrament. Hi haurà gent que no tindrà sort i no tindrà enterrament. Però nosaltres serem morts i ja haurem tingut enterrament. És millor un enterrament que no.' Sempre que me l'escolto, aquesta intel·ligència en forma de nen, penso en J. D. Salinger, l'autor mort fa uns quants dies. Salinger va bastir en els seus llibres la història familiar dels germans Glass, els nens estrella, petits superdotats que van quedar atrapats en les religions orientals que van fer furor als Estats Units després de la Segona Guerra Mundial. Salinger mateix en practicava, d'orientalismes, i pocs com ell han descrit converses i conversos al budisme, taoisme i d'algunes altres creences. Si Salinger fos d'aquí, diria, en lloc de la família Glass hauria bastit una família de Vidrà, per exemple: ateus fins al moll de l'os, però sense perdre mai el sentit religiós de la vida. No ho diem gaire, però els ateus tenim els nostres rituals, n'hi ha d'amagats. Nosaltres, no és cap secret, també vivim el misteri. Els ateus també tenim els nostres nens, en diem esperitats, i t'agafen de la maneta, mentre et miren la nineta dels ulls i t'entren endins: 'L'avi van anar al cel, però l'avi no és al cel. És... perquè. Imagina't que hi ha un nen que es mor. Si es mor amb dos anys, es moriria, el ficaríem en un enterrament i ja està. Hauríem fet un pas i ja seria al cel. El nen seria al cel. I el nen, encara que sigui al cel, no es mor, perquè és un angelet. Un nen es mor i és un angelet. L'avi és pols, perquè com que es va morir de gran és pols. Si no, no seria pols. Per això dic: tu saps què és tossir. Juguem?' Sí, juguem. Juguem una estona i després guillem.

9 febrer 2010

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)